

Yorgunum

Merve Nur

Gözlerini kapat. Önünde açılı duran defteri, bilgisayardaki slaydı çıkar aklından. Sırtını gıcırtilar çıkaran o sandalyeye yasla. Ellerini, kendini masadan uzaklaştıracak şekilde masanın üstüne koy. 10 saniye yavaşça nefes al, 10 saniye nefesini tut ve 10 saniyede yavaşça nefesini ver. Birkaç kez tekrarla. Kafadaki karmaşanın ve yüreğindeki ağırlığın hafiflediğini göreceksin.

İki gün sonraki sınavına çalışmak için oturmuşsun o masaya ve 3 saat aralıksız çalışmışsın. Ara vermek için telefonu almışsın eline ama 10 dakika içinde bu kararına pişman oluyorsun.

Birileri yine torpille hakkı olmayan bir konuma yerleşmiş. Sinirin ilk başta bozulsa da, şu an şu dakika elinden bu konuyla ilgili bir şey gelmeyecek. Zaten bu ne ilk ne de son olacaktır. Ekranı kaydırmaya devam ediyorsun. Ülkemizde reddedilen projeleriyle dünya çapında ödül almış liselileri okuyorsun. Ülkemizce olmasa da en azından hak ettikleri takdiri görmüşler. İçin o çocukların başarısının mutluluk payını almış, kaydırmaya devam ediyorsun. Atanamayan bir öğretmen cebinde şu kadar parasıyla intihar etmiş. Geride bıraktığı mektupta acısını, ızdırabını yazmış. Kendini bilmez birkaç insan müsveddesi yorumlarda iktidarı savunuyor üstüne öğretmeni zayıflıkla itham ediyor. Kan beynine sığıyor. Bir insanın acısını görüp engellemek için ne yapabiliriz diye düşünmek yerine kendi postunu kurtarmaya çalışmak...

Yok, aklın almıyor. Hayallerine ve sevdikleri adına üzülüyorsun. Kaydırıp aklını başka bir şeyle meşgul et. Birkaç yavru kedinin birbirleriyle oynadığı videoyu görmek biraz gülümsetiyor. Sonra son bir haber daha görüyorsun. Üniversiteye yeni başlamış bir genç kız vardı haberlerde bir kaç gündür. Yurda geri dönmeyince soruşturma başlamış hala arıyorlardı. Acı haberi gelmiş. Bastırmaya çalıştığın tüm o düşünceler zihnini doldururken içini derin bir üzüntü ve çaresizlik hissi kaplıyor. O kızın hayali hukukmuş annesi birkaç gün önce haberlerde anlatıp kızının iyi bir şekilde bulunması için dua ediyordu. Kadın olmak zor. Okuyup kendini kurtarmaya çalışmak da zor. Hadi okudun diyelim hak ettiğin işi torpille başkasına da kaptırabiliyorsun. Düşündükçe elin kolun ağırlaşıyor.

Bizden önceki nesiller eşitlik için savaştı mı, kadın hakları için mücadele etmedi mi? Başarılı kadınların yetiştirilmesi öğütlenmedi mi? Şimdi önümüze engeller koyulduğu yetmezmiş gibi kimi zaman hedef gösteriliyor kimi zaman da korumasız bırakılıyor. Eskiden büyüdüğünde daha adil daha barışçıl bir gelecek bekliyor beni diye düşünürdün. Her geçen gün insanların anlayışı derinleşiyor bu da sorunları çözmeye ve daha iyi bir geleceğe yol açar, değil mi? Gerçeklik yanağını sızlatan bir tokat gibi çarptı ama. Düşlediğin o dünya hayali bir ütopya olarak kalacak bunu kabul ettin. Şimdi çevrende bu kadar olumsuzluk, acı, nefret ve çaresizlik var. Görüşün bunlarla kaplıyken ne yapacaksın ki? Düşünceler kafanı zonklatmaya başladığında kendine bir dur dedin ve derin bir nefes aldın. Bir insan bunların üstesinden nasıl gelebilir? Bu sorunları çözmek için gereken çabayı nasıl karşılayabilir ki? Tam istesem de elimden bir şey gelmez diyerek seni çeken üzüntü denizi içine çekilecekken aklına bir söz geldi. Bir sorunun %100 ünü tek başına çözmek zorunda değilsin (ki çoğu zaman çözemezsin) . Ama %1'ini çözebilecek 100 kişi birleşse, işte o zaman çözüme ulaşabilirsin. Yetersizlik hissiyle çabalamaktan vazgeçmek isteyebilir, ümitsizlik çukuruna düşebilirsin. Elinden geleni yap ve yapacak başkalarını bul. Kişi başına düşen bu yüzde birlik iş de kolay olmayacak ve uzun bir yol olacaktır. Ama yalnız olmadığında, senin gibi kendi yolunda ilerlemeye çalışanların varlığını hatırlamak, tam o vazgeçmek istediğin anda sana gereken itici gücü sağlayacaktır.

Bu insanlarla bir araya gelmek, tanımak bizler için çok değerli bir hediye. Daha iyi bir gelecek uğruna çabalamayı bize sunulan hak ve özgürlükler için savaşanlara borç bilirim

Bazen yorgunuz. Ama yalnız olmayalım. Kız kardeşlerim, yolumuz uzun ışığımız aydınlık olsun.